

Hồi 28

Thiên Sơn kiếm khí chấn hoàng hôn

Chu Nhuận Ba nghe xong, vừa nói được một câu:

- Am chủ quá khen...

Thì Phù Vân đạo trưởng đã cười ngắt lời:

- À, bần đạo phải mừng giáp chủ mới được!

Chu Nhuận Ba ngạc nhiên hỏi:

- Ta có cái gì đáng mừng đâu?

Phù Vân đạo trưởng mỉm cười nói:

- Tị Trần am chủ có một vị nữ đệ tử đặc ý tên là Vũ Văn Kỳ, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên cũng có một nữ đệ tử đặc ý là Lãnh Băng Tâm, cả hai đều tươi đẹp như tiên nữ Hằng nga, và cùng là những đóa hoa lạ trong giới võ lâm, bọn họ đã cùng Nhạc Long Phi kết nghĩa kim lan, tình như ruột thịt!

Chu Nhuận Ba nghe xong, cười ha hả:

- Những chuyện nhi nữ, nên cho nhi nữ tự chủ, nhưng nếu đạo trưởng muốn mối lái, thì Chu Nhuận Ba này cũng không dám từ chối, chờ sau ngày mười chín tháng ba, đẹp xong bọn hung đồ ung khuyến sẽ xin mời đạo trưởng uống một bữa thật say.

Phù Vân Tử thấy Chu Nhuận Ba vui lòng chấp thuận ngay việc hôn nhân đại sự của Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, thì bất giác cũng cao hứng, lại cười nói:

- Chu giáp chủ tuy sáng suốt, nhưng bần đạo cũng phải nói số là Lãnh Băng Tâm cô nương tuy môn hộ không được chính đạo lắm, nhưng tâm tình cô ta thì...

Chu Nhuận Ba vội xua tay, cười ngắt lời:

- Đạo trưởng không cần phải giải thích, ta biết Lãnh Băng Tâm nhân phẩm đứng đắn, kỳ Nam Hải Anh Hùng hội vừa rồi, nếu không nhờ có nàng, thì bọn quần hiệp làm sao mà an nhiên vô sự trở về được?

Phù Vân Tử than rằng:

- Chu giáp chủ tuy đã biết chuyện trong Nam Hải Anh Hùng hội nhưng có thể chưa biết tin rằng sư phụ của Lãnh Băng Tâm Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên đã tạ thế ở Tiên Hà linh.

Chu Nhuận Ba giật mình kinh sợ hỏi:

- Việc này quả thật là ta không biết thật, nghe nói Thiệu Hàm Yên không bao giờ ra khỏi Ô Mông, sao lại chết ở Tiên Hà linh?

Phù Vân Tử bèn đem chuyện Thiệu Hàm Yên tuần tình tự vẫn do Lãnh Băng Tâm kể lại, thuật hết cho Chu Nhuận Ba nghe.

Chu Nhuận Ba nghe, lắc đầu than:

- Trông nhân được quả, báo ứng tuần hoàn, tư hào không lẫn, chỉ có sớm muộn mà thôi, nếu không phải những bậc tuệ nghiệp thần thông, thời sao biết trước được?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười hỏi:

- Chu giáp chủ cũng tin cái thuyết tuệ nghiệp thần thông à?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười nói:

- Ta ẩn náu trong chỗ biên giới cùng tột này, ngoài việc dạy học tuyệt nghệ ra không có việc gì làm nên chỉ nghiên cứu dịch số làm vui, đến nay mới dám tự tin là đã thành tựu đôi chút.

Hàn Nguyệt sư thái thấy Chu Nhuận Ba tinh thông cả Tiên thiên dịch số thì kính phục vô cùng, liền hỏi:

- Chu giáp chủ đã tinh thông dịch số, tất cũng đã nghiên cứu đại cục nước nhà, có phải hiện thời khí thế giặc Mãn còn thịnh lắm, phải chờ tới hơn một trăm năm nữa mới suy yếu phải không?

Chu Nhuận Ba gật đầu lia lịa:

- Am chủ tuệ nghiệp đã sâu, đoán không sai chút nào! Cứ theo ta kiến thành suy ngẫm, thì Mãn nô khí thế đang thịnh phải hơn một trăm năm nữa mới suy, và tới hai trăm năm sau mới hết hẳn.

Phù Vân Tử nhướn mày hỏi:

- Mãn nô khí thế còn đang thịnh như vậy, thì ngày mười chín tháng ba này kết quả sẽ ra sao, Chu giáp chủ hẳn đã nghiên cứu tường tận?

Chu Nhuận Ba hơi cau đôi mày, thủng thỉnh đáp:

- Cuộc đại chiến ngày mười chín tháng ba này cũng quan hệ đến đại sự thịnh suy của dân tộc, ta cũng đã lấy Tiên thiên dịch số suy tính kỹ càng, được một quẻ lạ!

Phù Vân Tử hỏi:

- Quẻ thế nào mà lạ?

Chu Nhuận Ba trầm ngâm một lúc, mới nói:

- Trong đó có một điềm đáng sợ nhất, là trong cuộc đại chiến ngày này có âm nhân quấy rối làm cho chúng ta thảm bại.

Phù Vân Tử sợ hãi nói:

- Vừa rồi giáp chủ đã nói trong Đan Tâm giáp có gian tế mai phục, vậy tên gian tế đó có hợp với điềm âm nhân trong quẻ không?

Chu Nhuận Ba cười gượng nói:

- Quẻ này sở dĩ là lạ, là ở chỗ chúng ta tuy bị âm nhân hãm hại, phải thua liếng xiếng, nhưng rồi sau cục thế tự nhiên thay đổi, quân địch tuy thắng, song thắng trong một cái thế rất nguy hiểm.

Phù Vân Tử nghe xong, lắc đầu cười:

- Quẻ bói như vậy thì kỳ lạ thật!

Chu Nhuận Ba than rằng:

- Cái lạ không chỉ có thế, ta đã nghiên cứu kỹ, thì cuộc đại chiến lần này, bọn ta không chết mấy nhưng trước khi đánh nhau thì số chết lại nhiều hơn!

Hàn Nguyệt sư thái kinh ngạc hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì?

Phù Vân Tử cau mày nói:

- Không biết chừng mấy bọn chia nhau đi các nơi, rất có thể có người bị sa vào tay quân địch.

Hàn Nguyệt sư thái gật đầu nói:

- Có thể như thế lắm, nhưng đã thế cùng phù chính khí thì tiếc gì máu đỏ nhuộm hồn trung, nếu chẳng may có sự hảo hữu đồng đạo nào gặp sự bất hạnh thì cũng vì dân tộc mà tận trung, cầu nhân được nhân, dầu chết cũng không oán hận gì!

Chu Nhuận Ba nghe nói bất giác sinh lòng kính phục, hai tay vừa bưng chén rượu lên định mời Hàn Nguyệt sư thái thì chợt thấy tên người hầu bước vào thủy các cúi đầu cung kính thưa:

- Khái bẩm chủ nhân, có hai vị là Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy và Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, hiện đã tới ngoài cửa giáp, đưa chiếc Mặc Vũ xin vào yết kiến chủ nhân!

Chu Nhuận Ba lập tức đứng lên, mỉm cười nói với Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái:

- Đạo trưởng và Am chủ xin hãy tạm ngồi chơi, để ta ra đón Tây Môn đại hiệp và Tả đại hiệp vào rồi sẽ cùng uống rượu.

Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử đều gật đầu xin vâng, Chu Nhuận Ba liền rời thủy các, ra cửa giáp đón khách.

Hàn Nguyệt sư thái tỏ vẻ lo lắng nói với Phù Vân Tử:

- Tả Thái Tường và Tây Môn Túy đã đến, thế là chúng ta còn thiếu tám người, chia làm bốn lộ, chưa thấy tới không biết trong mấy người đó, ai là người ứng vào kiếp số?

Phù Vân Tử cười nói:

- Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn diệt nữ hôm ở Tung Sơn đi, ta đã trông thấy mặt họ đều có ám sắc, nhưng không phải là sắc chết, tính mệnh không đến nỗi nguy hiểm.

Hàn Nguyệt sư thái thở dài một tiếng rồi nói:

- Cái thuật xem bói toán tinh tướng này, chẳng qua cũng chỉ hơi đoán được thiên cơ chút đỉnh, vị tất đã hoàn toàn đúng đắn, sống chết có mệnh, họa phúc nhờ trời, chúng ta cũng chẳng hơi đâu lo cho mệt! chỉ còn ba hôm nữa chờ tế điện Tiên hoàng xong, cùng gắng sức chu diệt bọn gian tà, dù có phải trút bỏ cái xác thịt này, thì cũng còn lưu lại trong khoảng thiên địa một vài phần chính khí.

Hàn Nguyệt sư thái nói đến đây, thì Chu Nhuận Ba đã đưa Tây Môn Túy, Tả Thái Tường vào tới Thủy các.

Tả Thái Tường và Tây Môn Túy vì đã lâu chưa gặp Hàn Nguyệt sư thái nên vừa trông thấy đã vội chạy tới hỏi thăm và thi lễ.

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói:

- Lần trước gặp ở Kiều lăng, Phù Vân đạo trưởng còn vào dinh Ngô Tam Quế, mỗ lấy quả tim kẻ giết Quân vương về nấu một nồi canh tim người, làm cho ai cũng hả lòng mát dạ,

lần này Tả huynh và Tây Môn huynh ở Bắc Kinh về có đem theo được món gì ngon, quý hơn món tim đó không?

Tây Môn Túy cười khì khì rồi than rằng:

- Ta vẫn định sẵn vào Thanh cung, cắt lấy thủ cấp tên hoàng thượng của chúng là Huyền Diệp, đem về đây để tế Tiên hoàng, nhưng có lẽ vận tên tù trưởng ấy chưa hết, nên ta và lão Tả xông vào Tử cấm thành ba lượt mà không tìm thấy tông tích của hắn đâu cả!

Hàn Nguyệt sư thái nhìn Tây Môn Túy lắc đầu cười:

- Tây Môn huynh xưa nay hào tình trăm trượng, ghét ác như kẻ thù, không ngờ đã vào đến kho vàng, mà lại trở về với hai bàn tay trắng.

Tây Môn Túy chớp chớp đôi mắt, cất tiếng cười ha hả:

- Nếu vào kho vàng, rồi lại trở về tay không, cũng chẳng sao, nhưng đằng này đã vào đến hoàng cung, thì khi nào ta lại chịu tay không trở về?

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi:

- Tây Môn huynh đã không về tay không, thì mang vật gì về? Sao không cho mọi người cùng xem?

Tả Thái Tường ngồi bên xen vào:

- Tây Môn huynh không mang vật gì về, mà để lại đó một vật làm kỷ niệm!

Hàn Nguyệt sư thái ngạc nhiên hỏi:

- Để lại vật gì?

Tây Môn Túy cười nói:

- Ta để lại bốn chữ, còn lão Tả để lại một bài thơ thất ngôn tuyệt vời.

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi:

- Bốn chữ là gì?

Tây Môn Túy nhướng mày cười ha hả:

- Ta dùng Kim Cương chỉ lực khắc bốn chữ "Hoàn nga hòa sơn" theo lối Nhạc Ngạc vương ở trước long án của Khang Hy trên điện Thái Hòa.

Chu Nhuận Ba vỗ tay cười ha hả:

- Khoái thật, khoái thật, lúc nào Khanh Hy ngự giá Thái hòa điện đọc thấy bốn chữ ấy chắc phải hồn vía rụng rời, chân tay bủn rủn!

Phù Vân Tử lại nói tiếp:

- Huyền Diệp gặp việc này, trong bụng tất sinh khiếp sợ, tự nhiên sẽ nảy ra cái mặc cảm “nuôi hổ hại mình” và từ nay đối với bọn ung khuyến Đồ Viễn Trí hẳn không dám quá tin tưởng như trước nữa cũng nên.

Tây Môn Túy nhướng mày cười:

- Lão đạo sĩ Phù Vân Tử nói tuy đúng nhưng tên Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, qua trận đánh ngày mười chín này, dưới ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan biến hóa vô cùng của Chu giáp chủ, liệu có may mắn thoát khỏi mà trở về Bắc Kinh được không?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói:

- Tây Môn đại hiệp đừng có đề cao ta quá, Đồ Viễn Trí tiếng tăm lừng lẫy, ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan của ta chưa chắc đã phá được cây quỷ trượng của hắn.

Phù Vân Tử cười nói:

- Chu giáp chủ là một con kỳ lân ở trên trời, Đồ Viễn Trí là loài sâu kiến ở dưới huyệt, sự thắng bại không cần xem bói cũng biết, không phải ta nói Đồ Viễn Trí có thể trốn thoát về Bắc Kinh, mà chỉ nói là từ nay Thanh đế sẽ không dám dùng bọn Hán tộc vong bản, làm đầy tớ chân tay nữa đó thôi!

Tây Môn Túy coi rượu như tính mạng, trong khi Phù Vân Tử nói, ông vẫn rót rượu chén tí tí, uống luôn mấy chén, rồi mới nói với Chu Nhuận Ba:

- Chu giáp chủ, rượu của giáp chủ không những đã có cái hương thơm thuần túy mà còn là một thứ rượu để lâu ngày, ít nhất cũng được trên ba chục năm, nước cất rượu chắc phải là một thứ nước tốt lắm? Nhưng xưa nay ta chưa nghe nói ở Bắc Thiên Sơn có cái suối thiêng nào cả, hay là người cất rượu bằng Mai chi tích tuyết (tuyết đọng trên cành mai)?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói:

- Tây Môn huynh quả nhiên sành thật, không then là bạn tri kỷ của Đỗ Khang, ta tuy cách rượu bằng tuyết nhưng không phải là thứ tuyết bình thường, so với Mai chi tích tuyết còn trân quý khó kiếm hơn nhiều.

Tây Môn Túy nhướng mày hỏi:

- Chu giáp chủ có thể cho ta biết thứ tuyết trân quý đó ở đâu không?

Chu Nhuận Ba cười nói:

- Trên đỉnh núi Bắc Thiên Sơn, quanh năm lúc nào cũng có tuyết phủ, ít người qua lại, trong đó gần đây tự nhiên mọc lên một cây sen tuyết, xung quanh gốc sen băng đều có mùi hương thơm kỳ lạ, ta nhân lúc vô sự tò mò bới tìm, đào được cả khối băng và luôn cả gốc và rễ cây, đem về nấu rượu vì thế nên hương vị của nó thơm ngon đặc biệt khác hẳn loại rượu thường, ta đặt tên nó là Tuyết liên băng ngọc.

Hàn Nguyệt sư thái nghe xong mỉm cười nói:

- Tuyết liên băng ngọc, tên rượu nghe đẹp quá trong đó gồm cả thứ Tuyết liên mà các nhân vật võ lâm ao ước hâm mộ, Tây Môn huynh uống như trâu thế kia chắc là bổ ích nhiều lắm.

Tây Môn Túy vừa trợn mắt kêu một tiếng “Am chủ”, Chu Nhuận Ba đã xua tay cười nói:

- Hết thấy nhân vật võ lâm thấy thứ sen tuyết này khó kiếm nên mới dần dần phao truyền những tin thất thiệt, kỳ thiệt giống hoa này sinh ở trong đám tuyết đọng lâu năm, tính nó rất lạnh, uống vào chỉ được cái sáng mắt thanh tâm, và chữa được những vết bỏng chớ đâu có đúng như lời thiên hạ đồn, nào là tăng chân khí, ích nội lực, chữa trọng thương...

Tả Thái Tường nghe Chu Nhuận Ba nói vậy, bèn liền mỉm cười ngắt lời:

- Năm xưa chính mắt ta đã được trông thấy một người tạng phù bị trọng thương, đã hấp hối chết, vậy mà chỉ uống có hai cánh hoa tuyết liên đỏ là khỏi ngay lập tức...

Chu Nhuận Ba cũng không chờ Tả Thái Tường nói hết, vội ngắt lời:

- Thứ tuyết liên mà Tả huynh nói đó không phải là thứ tuyết liên tầm thường, mà là thứ Thiên niên chu hồng tuyết liên cơ.

Phù Vân Tử hỏi:

- Bắc Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ, không biết có sản xuất ra cái giống thần vật hiếm có ấy không?

Chu Nhuận Ba lắc đầu:

- Ta ẩn cư trong Đan Tâm giáp này bao nhiêu năm, chỉ thỉnh thoảng thấy giống tuyết liên thường thôi, chứ còn Thiên niên chu hồng tuyết liên thì chưa từng thấy bao giờ.

Quần hiệp ăn uống trò chuyện vui vẻ, chợt có một tên thị giả bước vào thủy các, đưa trình Chu Nhuận Ba một viên sáp nhỏ màu đen.

Chu Nhuận Ba bóp nát sáp bao bọc ngoài ra, bên trong có một mảnh giấy vo tròn, ông trải rộng mảnh giấy xem qua một lượt, đôi mày thốt nhiên cau lại, sắc mặt lộ vẻ đau đớn thâm.

Hàn Nguyệt sư thái thấy Chu Nhuận Ba mọi khi thần thái vẫn nghiêm trang trầm tĩnh, lúc này bỗng nhiên thay đổi hẳn thái độ, tất nhiên không phải là chuyện thường bèn sững sốt hỏi:

- Chu giáp chủ...

Ba chữ "Chu giáp chủ" vừa thốt ra khỏi miệng, Chu Nhuận Ba đã ngẩng lên hỏi Phù Vân Tử:

- Phù Vân đạo trưởng, hôm các vị dự hội Nam Hải Anh Hùng rồi chia đường trở về Đan Tâm giáp, có phải Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân đi cùng đường không?

- Chu giáp chủ hỏi thế để làm gì? ... Hay là...

Chu Nhuận Ba thở dài một tiếng đáp:

- Máu anh hùng Hán tộc không biết còn phải đổ bao nhiêu nữa mới được hết những nỗi thống khổ của lẽ dân? Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình huynh và Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân đã cầu nhân được nhân, vì dân tộc quốc gia tận hết nghĩa vụ.

Bốn vị khoáng đại kỳ hiệp nghe Chu Nhuận Ba nói thế, người thì nước mắt rờn rờn, người thì kêu lên một tiếng kinh hoàng sững sốt.

Phù Vân Tử cố nén đau thương khi nghe hung tin của hai vị lão bằng hữu nhìn Chu Nhuận Ba cau mày hỏi:

- Chu giáp chủ, Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân chết vì tay ai? Và ở đâu?

Chu Nhuận Ba trông sắc mặt đau đớn của bốn vị kiếm hiệp, bất giác khen thầm hào kiệt giang hồ đều là người có tình, bèn thở dài một tiếng, cầm tờ giấy mỏng đưa lên xem lại một lượt, rồi nói:

- Cứ theo tin mật báo trong này thì Tiêu đại hiệp và Mộ Dung đại hiệp đều bị chết về tay Hồng Vân tôn giả và đều bị Âu Dương Bình ám toán ở Ô Mông xà cốc.

Tả Thái Tường mặt còn long lanh ngấn lệ, lắc đầu than:

- Ta đã biết Âu Dương Bình khí chất hèn hạ, không có cái hào tình khoáng đạt như Vu Nam Báo và Chu Bạch Mi, nếu không vì Nhạc Long Phi lão đệ và Vũ Văn Kỳ cô nương lấy đức báo oán, hôm ở trong thuyền trên Nam Hải kêu nài Chu Bạch Mi dùng thủ thuật hồi

xuân cứu mạng cho hần, thì làm sao hần còn đến hôm nay? Nuôi ong tay áo, thả hổ về rừng, trời đất mệnh mang, đến nỗi như thế, có lẽ từ nay trở đi chúng ta không nên làm cái đạo nhân thứ nữa.

Tây Môn Túy tóc đứng dựng lên, mắt báo tròn xoe, lông mày xếch ngược, nhìn Tả Thái Tường quát như sấm:

- Lão Tả, chữ “nhân” đáng bao nhiêu tiền một lạng? Chữ “thứ” bao nhiêu tiền một cân? Tây Môn Túy này xưa nay vẫn chủ trương hễ gặp tên nào bán nước cầu vinh làm ma thành cho hổ là chỉ cho mỗi đứa một nhát đao, giết cho sạch hết, chẳng khoan chẳng thứ gì hết trời!

Tả Thái Tường lắc đầu chép miệng:

- Vừa nghe hung tin mấy ông bạn già, ai mà không đau lòng đứt ruột, Tây Môn Túy lão quý, hần ngươi có bộ ruột bằng đồng, lá gan bằng sắt, nên vẫn thần nhiên uống rượu như thường!

Tây Môn Túy cặp mắt trợn trừng như tóe ra lửa, lườm Tả Thái Tường lạnh lùng đáp:

- Ngươi thì biết cái khỉ gì mà cũng nói!

Nói xong nét mặt nghiêm trang, bung chén rượu hướng lên trời lăm nhăm khấn rằng:

- Nếu trận đại chiến ngày mười chín này, ta không tự tay mổ bụng hai tên gian tặc Hồng Vân tôn giả và Âu Dương Bình để báo thù cho Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân thì kiếp này nguyện không bao giờ uống rượu nữa.

Nói xong tưới chén rượu xuống đất, cất tiếng cười ha hả một hồi, giọng cười nghe thật thê thảm, hai bàn tay khẽ từ từ nắm lại, bóp chiếc chén ngọc tan vụn ra như cám.

Một người coi rượu như tính mệnh, mà dám lấy rượu ra tự thề, đủ rõ là người đó có huyết tính chân tình lắm cho bọn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường cũng cảm động, cả ba người cùng đồng khẩu đồng thanh thề xin tận tâm kiệt lực vì hai lão hữu mà rửa hờn.

Tây Môn Túy vừa dừng cười thì hai hàng nước mắt kèm đã lâu bỗng tuôn rơi lã chã.

Nhưng khi mắt vừa chạm vào mấy mảnh chén vỡ trên mặt đất, tựa biết mình hơi lỗ mãng, bèn lấy tay áo vội lau dòng nước mắt, chấp tay nói với Chu Nhuận Ba:

- Chu giáp chủ, Tây Môn Túy vì quá đau đớn, thành ra cử chỉ có thất thố, làm vỡ cả chén ngọc của giáp chủ...

Chu Nhuận Ba giờ tay xua lấy xua để, nghiêm sắc mặt, ngắt lời Tây Môn Túy:

- Tây Môn đại hiệp đầy bầu nhiệt huyết, một tấm chân tình, Chu Nhuận Ba vô cùng kính phục, một chén ngọc có chi mà đáng kể, xin đừng nhắc tới nữa, hướng chỉ việc này lại ứng vào câu “thà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành”, cuộc đại chiến này nếu Đan Tâm giáp này không bị san thành bình địa, thì bọn ung khuyến gian ác kia cũng phải xương rơi thịt nát, cho lão tù trưởng Mãn nô một phen táng đởm kinh hồn!

Trong khi Chu Nhuận Ba giờ tờ giấy mỏng lên, Phù Vân Tử đã liếc nhìn thấy trong giấy biên chữ chỉ chút, không biết nói những gì, bèn hỏi:

- Chu giáp chủ, bức mật thư vừa rồi chỉ báo hung tin của Tiểu Tử Bình và Mộ Dung huynh thôi ư?

Chu Nhuận Ba khẽ cau đôi mày, hạ thấp giọng nói:

- Còn một việc nữa, hần tố cáo là trong Đan Tâm giáp này đã có gian tế Thanh đình nhưng không biết tên tuổi địa vị của tên ấy nên nhắc ta để ý tra xét.

Phù Vân Tử gật đầu nói:

- Không dẹp nội loạn thì làm sao chống được ngoại xâm? Ngày mười chín là ngày quyết định sống chết mất còn, đã tới trước mắt, nếu trong Đan Tâm giáp đã có gian tế ta cần phải tra xét ngay lập tức trước ngày đó, mới khỏi lo được.

Chu Nhuận Ba cười gượng nói:

- Vấn đề quan trọng đó, ta để ý dò xét từ lâu, nhưng không thấy một việc gì khả nghi, hay một người nào đáng ngờ, quả thực nhiều lúc ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng cũng không biết làm cách gì được.

Tây Môn Túy ngẫm nghĩ đôi lúc, rồi nhướn mày hỏi:

- Chu giáp chủ đã lấy Đan Tâm giáp làm nơi lạc thổ, tránh loạn bạo Tần và trung hưng Minh thất thì tất nhiên phải chuẩn bị sẵn một con đường rút lui kín đáo chứ?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười:

- Ta đã ở đây lâu ngày, tất phải nghĩ tới điều ấy, Đan Tâm giáp chia ra giáp tiền và giáp hậu, giữa có cái động nhỏ ăn thông, chỉ cần đóng cửa động lại, là vượt qua tòa núi băng cao ngàn trượng, mới có thể từ giáp tiền đi sang giáp hậu được.

Tây Môn Túy mỉm cười nói:

- Nếu được vậy thì tốt lắm, đến ngày đó giáp chủ nên cho những người già yếu và đàn bà con trẻ ai không có nhiệm vụ gì trong cuộc chiến đấu đều cho lánh cả về giáp hậu, đóng chặt cửa động lại, dù cho cả gian tế mình cũng không áy náy, lo chiếu cố cho người khác, mà bị phân tâm, sau trận quyết chiến này, nếu trời xanh có mắt, chính thắng tà thì ta sẽ tra xét dần dần, thế nào cũng tìm được tên gian tế làm nội ứng cho Thanh đình.

Chu Nhuận Ba nâng chén rượu lên, cười nói:

- Kể của đại hiệp hay lắm, Chu Nhuận Ba này xin kính người một chén.

Tây Môn Túy cười sảng sặc nói:

- Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy đã nổi tiếng là một tửu quỷ trong giới võ lâm đương thời, một chén sao đủ được? Chu giáp chủ muốn mời ta, thì phải mời luôn ba chục chén thiệt lớn, nhưng ba mươi chén đó hãy để dành đến hôm mười chín sẽ uống cả thể.

Thăm thoát đã đến ngày mười tám tháng ba, Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo đã đưa hai thiếu nữ Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ trở về Đan Tâm giáp.

Bọn Hàn Nguyệt sư thái thấy mặt Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ có vết thương thì giật mình kinh sợ, sau khi đã hỏi thăm biết rõ tình hình, ai nấy đều nghiêng rặng cằm giận, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Âu Dương Bình.

Đến bữa nay, trừ Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình, đã bỏ mình vì nghĩa không kể, chỉ còn thiếu Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi cùng Diệu Nhất vũ sĩ, Đại Trí thiền sư, hai vị hảo hữu của Chu Nhuận Ba đi chơi Miêu Cương, là chưa thấy về tới.

Lại còn cả con Linh nhi bay sang Đại Tuyết Sơn thăm dò Thiên tài tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên là cũng chưa thấy bay về báo cáo tin tức.

Chu Nhuận Ba đã biết tính ái đồ Nhạc Long Phi xưa nay làm việc gì cũng chu đáo thận trọng, vậy mà tính đến nay chỉ còn một ngày nữa là đã đến kỳ quyết chiến giữa quần hiệp và bọn ung khuyến Thanh đình, mà còn chưa thấy trở về giáp, tất nhiên là đã xảy ra biến cố gì quan trọng chứ chẳng không.

Nhưng khi thấy Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ lúc này mày râu cũng ủ dột thở ngắn than dài vì việc Nhạc Long Phi trở về chậm, nên ông chỉ ngấm ngấm lo lắng một mình.

Chờ đến đêm khuya, Chu Nhuận Ba sai đưa tất đàn bà con trẻ ông già bà cả lánh về phía giáp hậu, đóng cửa động lại, chỉ giữ mấy tên gia nhân đắc lực lại giáp tiền để chiếu liệu công việc.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>